

Izajasz, Jeremiasz i Daniel

Korzyści z prorostw

Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości – 2 Tym. 3:16.

Prorocy zajmują szczególne miejsce w naszych sercach. Mieli niewdzięczne zadanie przekazywania Bożego posłannictwa do ludzi zbuntowanych i „sztywnego karku”. W rezultacie, cierpieli i znosili jedno z najostrzejszych i najpoważniejszych prześladowań. W tym artykule zastanawiać się będziemy nad losami trzech z czterech wielkich proroków Starego Testamentu. Przyjrzymy się przykładom z ich życia, a następnie zastanowimy się nad postawą wiernością wobec Pana w walce, jaką toczyli. Obserwując ich doświadczenia będziemy mogli zobaczyć, w jaki sposób poszukiwali woli Bożej, kierowali się nią i rozwijali się w czasie swej służby dla Pana.

Izajasz, poświęcony sługa

Izajasz był szczery, śmiały, optymistyczny i bardzo oddany swojej pracy. Apostoł Paweł opisał Izajasza jako tego, który „woła” (Rzymian 9:27), wskazując w ten sposób na szczerość jego posłannictwa. Apostoł wskazał również, że Duch Święty mówił „przez proroka Izajasza” (Dzieje Ap. 28:25), a także określił go jako odważnego człowieka (Rzym. 10:20).

Izajasz był tym, przez którego Bóg powiadomił króla Hiskiasza o jego śmiertelnej chorobie (Izaj. 38). Choć wielu na jego miejscu mogłoby ulec pokusie sparafrazowania Bożego posłannictwa i wzbogacenia go własnymi opiniami, to jednak Izajasz dokładnie i pewnie przekazał słowa Boże. Możemy w tym dostrzec odbicie siły jego charakteru. Bóg odpowiedział na modlitwy króla Hiskiasza przez usta Izajasza. Hiskiasz słuchał proroka, co jest świadectwem pięknego i ujmującego charakteru Izajasza.

Kiedy zastanowimy się nad ilością proroczych informacji, jakie zostawił po sobie Izajasz, a następnie weźmiemy pod uwagę uświęcone życie, jakie Bóg polecił mu prowadzić, trudno nam będzie nie porównywać tego wszystkiego z zasobami, jakimi cieszymy się w naszym życiu. Jesteśmy stosunkowo bogaci, zarówno jak chodzi o wiedzę jak i zrozumienie, ale bogactwo to częściowo zawdzięczamy działalności Izajasza. Możemy tylko z pokorą uzmysłwić sobie, jak wielką pracę wykonał Izajasz w tamtych czasach.

Imię Izajasz oznacza „zbawienie Jahwe”. Jest to ta sama definicja jak w przypadku imion takich jak „Jozue” czy „Jezus”. Co ciekawe, sam Izajasz otrzymał przywilej prorokowania o Jezusie (Izaj. 53). Od epoki kiedy żył Izajasz upłynęło już wiele stuleci, w związku z czym mamy przywilej zrozumienia mesjańskich prorostw Izajasza. Wiele z zapowiedzianych przez niego wydarzeń wypełniło się na naszych oczach.

Izajasz prorokował o nadchodzącym żydowskim Mesjaszu, przyszłym ziemskim królestwie Chrystusa i roli Izraela w tym Królestwie. Jego prorostwa są jednymi z najpiękniejszych i najbardziej poetyckich obietnic Boga (Izaj. 1:29, 7:14, 9:1-6, 26:9,35,53). Izajasz jest uważany przez wielu współczesnych uczonych za Szekspira Biblii.

Niewiele wiemy o życiu osobistym Izajasza. Był synem Amosa (Izaj. 1:1, 2:1). Jego żona była nazywana „prorokinią” (Izaj. 8:3). Jego działalność prowadzona była od śmierci króla Uzjasza, a następnie za panowania Jotama, Achaza i Hiskiasza (Izaj. 1:1, 6:1). Jego prorostwa zawierają ważne informacje historyczne dotyczące imperium asyryjskiego, babilońskiego i perskiego, a także na temat niewoli babilońskiej Izraela oraz odrodzenia Judy w okresie perskim.

Izajasz przekazuje również interesujące szczegóły historyczne na temat interakcji Judy z innymi narodami, a w szczególności w zakresie wojny z Efraimem (Izaj. 7:1 do 8:18), oblężenia Aszdod (Izaj. 20) i inwazji Sancheryba (Izaj. 36-39). Izajasz pozostawił również fascynujące świadectwo osobistej odwagi w obliczu niebezpieczeństwa, kiedy zachęcał króla Hiskiasza, aby ten stawiał opór Asyryjczykom (Izaj. 37:1-7,14). Nie zachował się do naszych czasów bezpośredni opis śmierci Izajasza (zgodnie z sugestiami tradycji, to właśnie Izajasza miał na myśli apostoł Paweł gdy pisał, że niektórzy z mężów Bożych byli „przerzynani piłą” [Hebr. 11:37] i że miało to miejsce w okresie panowania Manassesza; przyp. red.).

Księga Izajasza jest najczęściej cytowana przez pisarzy Nowego Testamentu spośród prorostw Starego Testamentu, prawie 40 razy. Sam Jezus cytował Izajasza siedem razy, a nawet zastosował mesjańskie prorostwa Izajasza do siebie samego (Izaj. 61:1,2, Łuk. 4:16-22, Łuk. 22:37, Izaj. 53:12). Filip ewangelista cytował Izaj. 53 kiedy głosił Ewangelię etiopskiemu eunuchowi wyjaśniając mu, że Jezus był Mesjaszem (Dzieje Ap. 8:32, Izaj. 53:7). Decyzja apostoła Pawła o tym aby głosić dobrą nowinę poganom była wzmocniona przez cytaty z proroka Izajasza (Dzieje Ap. 13:47, Izaj. 49:6). Św.

Paweł użył proroctwa Izajasza aby uczyć o zmartwychwstaniu (1 Kor. 15:54, Izaj. 25:8), a także korzystał z jego opisów obietnicy przyszłego zbawienia całego Izraela (Rzym. 11:26, Izaj. 59:20).

Izajasz nie wahał się czynić tego, o czym wiedział, że jest słuszne. Zaufał Bogu i nie kierował się własnymi wątpliwościami ani interpretacjami. Ci z nas, którzy mają dar proroctwa Wieku Ewangelii [tj. publicznego przemawiania, przyp. red.], mogą rozważyć ukształtowanie swej służby na wzór wierności Izajasza, jaką ten przejawiał w czasie swej działalności w Wieku Żydowskim. Jeśli mamy dar komunikacji, powinniśmy go używać starannie i konsekwentnie tak, jak Izajasz. Jeśli nie jesteśmy z natury optymistami, być może możemy się tego nauczyć gdy poznamy w jak trudnych doświadczeniach znajdował się prorok; wówczas przekonamy się, że naprawdę jesteśmy bogaci w wierze, nadziei i wiedzy. Wszystko działa na naszą korzyść, dzięki czemu możemy wykonywać pracę dla Boga, a tym samym przyczyniać się do naszego uświęcenia. Jedyne, co musimy zrobić, to brać przykład z aktywnej postawy Izajasza.

Jeremiasz: Słowo Boże w kościach

Imię Jeremiasz oznacza „wywyższony przez Jehowę”. Jest to dobre imię dla proroka, który był wybrany na proroka przez samego Boga, zanim jeszcze przyszedł na świat (Jer. 1:5). W związku ze swą proroczą działalnością, Jeremiasz był dotknięty wieloma trudnymi doświadczeniami, tak fizycznymi, jak i psychicznymi. Mimo to Jeremiasz wytrwał, pomimo ekstremalnych trudności natury duchowej. Jeremiasz chciał doświadczyć wszystkiego, w związku z czym wiele mu było dane, w tym obowiązek prorokowania o chronologii niewoli babilońskiej. Nie wiedział, że to proroctwo będzie ważnym ogniwem w całym łańcuchu proroctw. Prorok Daniel modlił się później o dar zrozumienia czasowego proroctwa Jeremiasza.

W przeciwieństwie do Izajasza i innych proroków, Jeremiasz pozostawił więcej osobistych szczegółów w swej księdze. Gdyby Jeremiasz pisał powieść, byłby bohaterem własnej historii. Proroctwa Jeremiasza przypominają nieco autobiografię, zwłaszcza gdy bardziej niż inni prorocy pisze o swych osobistych doświadczeniach, przeciwnościach i prześladowaniach. Jego charakter jest ciekawym kontrastem dla temperamentów innych proroków. Być może stanowi to wskazówkę co do różnorodności ludzi, jakich Bóg poszukuje dla siebie do pracy.

Prorocza działalność Jeremiasza rozpoczęła się, gdy był jeszcze młody, być może był w wieku około 20 lat (Jer. 1:6). Początkowo, Jeremiasz był niechętny jak chodzi o podjęcie nowej misji, ale stopniowo pokonał wahanie, polegając na sile Boga. Próbował usprawiedliwiać się

powołując się na swój młody wiek. W końcu jednak, doświadczył kilku Bożych interwencji, które zachęciły go do przyjęcia roli proroka (Jer. 1:9, 23:18). To ważna lekcja dla tych z nas, którzy mają trudności z przyjęciem roli, do której powołuje nas Bóg.

Po tym początkowym etapie życia, służba Jeremiasza stawała się coraz trudniejsza. Mieszkańcy jego własnego miasta uknuli spisek, aby go zabić (Jer. 11:19,21), jego rodzina sprzeciwiała mu się (Jer. 12:6), nigdy się nie ożenił (Jer. 16: 2), miał tylko kilku przyjaciół (Jer. 20:7). W końcu zamknął, zniechęcony (Jer. 8:18), a także doświadczył ciężkich prześladowań (Jer. 15:10-11, 15-21).

Jeremiasz prorokował podczas panowania trzech ostatnich królów Judy i pod tym względem żył w czasach proroka Sofoniasza. Choć Jeremiasz milczał w okresie reform Jozjasza, to jego proroctwa w czasie panowania Joakima i Sedekiasza były jednymi z najbardziej bezkompromisowych i twardych proroctw głoszących sąd na Izraelem i Judą (Jer. 1:1-4). Nawet po odnowieniu świątyni, odstępstwo w Judzie było tak wielkie, że Jeremiasz porównał to południowe królestwo do niewiernych Izraelitów na północy: „I rzekł Pan do mnie: Odstępna żona, Izrael, okazała się sprawiedliwsza niż niewierna żona, Juda” (Jer. 3:11).

Oba domy Izraela były objęte uwagą Jeremiasza, a jego proroctwa były skierowane do obu. Ze względu na charakter jego proroctw, więziony był więcej niż jeden raz (Jer. 32:2, 37:15, 37:20,21, 38:1-6,13,28). Jeremiasz zdecydował się pozostać w rodzinnej ziemi z resztą Żydów, zamiast skorzystać z oferty zamieszkania jaką złożył mu król babiloński (2 Król. 25:22, Jer. 39:13-14, 40:4-6).

W ten sposób, zamiast korzystać z wygodnego domu w Babilonie, Jeremiasz został wzięty do niewoli przez zbuntowanych Żydów, a następnie wraz z nim przeszedł do Egiptu, gdzie nadal prorokował aż do śmierci (2 Król. 25:26, Jer. 42:1-43:7). Jeremiasz ostrzegał swoich żydowskich braci, że nie unikną Bożego karnia uciekając do Egiptu, ale ludzie nie chcieli słuchać tego posłannictwa (Jer. 43:8-44:30). Tak jak w przypadku Izajasza, pisma nie wskazują na czas ani okoliczności śmierci Jeremiasza. Jak na osobę, której kapłańskie narodziny zostały tak starannie odnotowane na początku jego proroctwa, bardzo dziwne jest to, że okoliczności jego śmierci nie zostały odnotowane w żadnej z jego ksiąg.

Od Jeremiasza uczymy się wytrwania w obliczu prześladowań. Na wzór Jeremiasza, powinniśmy przekształcić nasze trudne doświadczenia i niepowodzenia w możliwość nauki, a następnie użyć jej jako przykładu, aby wspierać innych. Podobnie jak w przypadku Jeremiasza, wartość naszych przeżyć może wywierać szerszy wpływ niż tylko na nas samych. Prywatne rozmowy i

nabożeństwa świadectw są okazjami, w czasie których możemy dzielić się doświadczeniami. Tak jak przykład Jeremiasza jest budujący dla nas samych, tak i my możemy wspierać na duchu naszych bliźnich lub stymulować ich ciekawość opowiadając historie o tym, jak Bóg zainterweniował w naszym życiu. Jeremiasz jest przykładem zastosowania mocy Bożej w życiu człowieka; my również możemy się o tym przekonać.

Daniel: prawość i spójność

Imię Daniel oznacza „Bóg jest moim sędzią”, „Osądzony przez Boga” lub „Sąd Boży”. Sąd Boży nad Izraelem i narodami pogańskimi jest jednym z głównych tematów jego proroctwa. Nic nie wiemy o wczesnym życiu Daniela, za wyjątkiem tego, że został schwytany i zabrany do niewoli, najwyraźniej w czasach, kiedy był jeszcze nastolatkiem (Dan. 1:4). Wydarzenia te miały miejsce w czasie pierwszej inwazji Nabuchodonozora na Jerozolimę. Niedługo potem, Nabuchodonozor został królem Babilonu (Jer 25:1, 46:2, Dan. 1:1). Józef Flawiusz wskazuje, że podczas tej właśnie kampanii, która miała miejsce w ostatnim roku rządów jego ojca, Nabopolassara, Nabuchodonozor otrzymał wiadomość o jego śmierci. W tej sytuacji, zlecił innym dowódcą przeprowadzenie deportacji więźniów, a sam z niewielką świtą pośpieszył do Babilonu drogą przez pustynię, aby objąć tron (Józef Flawiusz, Przeciw Apionowi, 1:19). Pismo Święte wskazuje, że uprowadzenie Daniela i jego późniejsza nauka była związana z tym, że był on spokrewniony z rodziną królewską. Był zatem obiecującym talentem, który mógł być przydatny dla administracji Babilonu (Dan. 1:3).

Od najmłodszych lat, sumienność Daniela była źródłem jego siły w powstrzymywaniu się od jedzenia pokarmów ze stołu królewskiego. Siła jego charakteru uchroniła go również od płamienia się bałwochwalstwem. Daniel rósł w siłę i mądrość, być może w wyniku przestrzegania Prawa Mojżeszowego (Dan. 1:8-16). Bóg obdarzył go ścisłym umysłem, a także niezwykłym darem mądrości i zdolność do uczenia się języków obcych. „I rozkazał król Aszpenazowi, przełożonemu nad sługami dworskimi, sprowadzić niektórych spośród synów izraelskich z królewskiego i szlacheckiego rodu, młodzieńców bez jakiegokolwiek wady, pięknych z wyglądu, uzdolnionych do wszelkiej wiedzy, obdarzonych bystrym rozumem, pojętnych do nauki i dlatego sposobnych do pełnienia służby w pałacu królewskim. Miał ich też nauczyć pisma i języka chaldejskiego” (Dan. 1:3-4).

Proroctwa Daniela są zaskakująco dokładne, co wywołało współczesną dyskusję naukową jak chodzi o ich autentyczność. Niektórzy badacze uważają, że proroctwa Daniela zostały napisane de facto po wstąpieniu historycznych wydarzeń, do których się odnoszą. W ten sposób eliminowany jest z Pisma Świętego Boży wpływ

i natchnienie Daniela przez Ducha Świętego. Jednak bezspornym faktem jest to, że część proroctwa Daniela została pierwotnie zapisana w języku chaldejskim (Dan. 1:4 do 7:28). Okoliczność ta wspiera tezę o autentyczności tej księgi. Możemy być pewni, że całe proroctwo Daniela jest tak samo autentyczne, zwłaszcza, że widzimy jego wypełnienie się również i w naszych czasach!

Wiedza, mądrość i umiejętności interpretowania snów przez Daniela szybko stała się znana królowi. Władca mianował go namiestnikiem prowincji babilońskiej, a także przełożonym magów (Dan. 2:48). Być może była to ta sama szkoła magów, z której wiele stuleci później wywodzili się magowie, jacy zaobserwowali gwiazdę betlejemską i szli jej śladem aby odnaleźć Tego, który miał być królem żydowskim (Mat. 2:1-2, 7-12). Jeśli tak, to widzimy u Daniela umiejętność życia teraźniejszością, jak również kładzenia podwalin pod działalność dla przyszłych pokoleń. Jego działalność była jedną z najbardziej owocnych i dalekowzrocznych opisanych w Biblii. Zgodnie z opinią królowej babilońskiej, Daniel nie miał sobie równych jak chodzi o zdolności i mądrość (Dan. 5:11-12).

Gdy Persowie podbili Babilon, Daniel został mianowany na jednego z trzech czołowych ministrów imperium perskiego (Dan. 6:2). Jego męstwo i wierność zostały wystawione na próbę, gdy na skutek spisku nienawidzących go ludzi został wrzucony do lwiej jamy. Jakie przestępstwo zostało mu zarzucone? Modlitwa trzy razy dziennie do Boga (Dan. 6:10-23). Czy my bylibyśmy w stanie wejść do jaskini lwa tak, jak Daniel? Jaki chwalebny przykład wierności, nawet w obliczu bezpodstawnego prześladowania dla sprawiedliwości!

Prorok Ezechiel żył w czasach współczesnych Danielowi. Zauważył on, że Daniel był doskonałym przykładem prawości i mądrości (Ezech. 14:14,20, 28:3). Okoliczność ta będzie jeszcze bardziej zadziwiająca i oszałamiająca, gdy uświadomimy sobie, że najprawdopodobniej Ezechiel zapisał te słowa i ocenę, zanim Daniel napisał którąkolwiek ze swoich proroczych wypowiedzi. Jezus zacytował proroctwo Daniela o „ohydzie spustoszenia” (Mat. 24:15, Dan. 11:31, 12:11).

Daniel żył aż do czasów, gdy Cyrus Pers wstąpił na tron (Dan. 6:38). Ostatnie proroctwa Daniela zostały mu dane w trzecim roku Cyrusa (Dan. 10:1,4). Pokazują one jego nieustającą pasję i troskę o bratni naród żydowski (Dan. 9:2-20).

Gdy teraz patrzymy na historię i możemy dostrzec wypełnianie się proroctwa Daniela, powinniśmy zwrócić uwagę na wiarę i męstwo tego proroka. Będzie to dla nas zachętą do wierności względem obietnic Bożych, które już się wypełniły oraz motywacją do oczekiwania na spełnienie się tych, które należą do przyszłości.

Wnioski

Spójrzmy na przykłady wierności wielkich Bożych mężów. Byli oni narzędziami Bożymi, za pomocą których przekazywał On swe posłannictwo zarówno Izraelowi, jak i nam. Nawoływali oni Izrael do pokuty, lecz ich prośby nie spotkały się ze zrozumieniem. Obyśmy potrafili uniknąć błędu, który popełnił Izrael.

Historia Izraela jeszcze nie dobiegła końca, podobnie jak nasza. „Lecz ty, Izraelu, mój sługo, Jakubie, którego wybrałem, potomstwo Abrahama, mojego przyjaciela. Ty, którego pochwyliłem na krańcach ziemi i z najdalszych zakątków powołałem, mówiąc do ciebie: Sługą moim jesteś, wybrałem cię, a nie wzgardziłem tobą: Nie bój się, bom Ja z tobą, nie lękaj się, bom Ja Bogiem twoim! Wzmocnię cię, a dam ci pomoc, podeprę cię prawicą sprawiedliwości swojej” (Izaj. 41:8-10).

Na wzór apostoła Piotra, uczmy się z poselstwa przekazanego przez proroków, gorliwie poszukując woli Bożej w naszym życiu. „Dlatego zamierzam zawsze przypominać wam te sprawy, chociaż o nich wiecie i utwierdzeni jesteście w prawdzie, którą macie. (...) Mamy więc słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone, a wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu, dopóki dzień nie zaświta i nie wszędzie jutrzeńka w waszych sercach” (2 Piotr. 1:12-19).

Jako dzieci tego samego Boga, przypominajmy sobie przykłady wierności z dalekiej przeszłości. „Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe” (Rzym. 10:17). Pamiętajmy także, aby uczyć się na przykładach doświadczeń wiernych braci żyjących wśród nas i traktujmy ich jako Bożych posłańców skierowanych do nas.

Jednym z powodów, dla których Bóg zapewnił nam

dostęp do opisów życia proroków, jest potrzeba wzmocnienia naszej własnej postawy. Być może Bóg wiedział, że tak jak za dawnych czasów, nadejdą dni, kiedy możemy uznać naszą ścieżkę za zbyt trudną, gdy przeciwnik nakłaniał nas do poddania się, gdy będziemy rozważać okazanie kompromisowej postawy dla zapewnienia sobie chwilowego komfortu (Hebr. 12:3).

Podobnie jak wierni mężowie i kobiety w dawnych czasach, jesteśmy raz po raz wzmocniani na duchu. Podobnie jak oni, uświadamiamy sobie, że naszym powołaniem jest służyć naszemu Panu, bez względu na okoliczności. Podobnie jak w ich przypadku, Pan przypomina nam, że Jego prawa i Jego nauki powinny być jak ogień, zamknięty w naszych kościach (Jer. 20:9). Jego miłość do nas pochłania nas, zaś my zdajemy sobie sprawę, że próby i doświadczenia tego życia nie mogą się równać z obecnymi lub przyszłymi bogactwami w Chrystusie (Rzym. 8:18).

Wyrażenie „natchnione przez Boga” użyte w naszym tematowym wersecie pochodzi z greckiego słowa „theopneustos”, które oznacza „pochodzące z oddechu Boga”. Apostoł Paweł zapewnia nas, że cała Biblia jest inspirowana przez Boga. Jego Słowo zostało skierowane do nas dla naszego dobra. Podkreśla to niesamowitą moc Pisma Świętego, które działa na naszą rzecz, aby wprowadzić nas w Prawdę (Ps. 119:105, Hebr. 4:12). Podobnie jak w przypadku proroków, Bóg może obdarzyć nas zrozumieniem, gdy będziemy czytać ich natchnione słowa. Bóg obiecał nagrodzić nas darem umiejętności zastosowania tych Słów we własnym życiu, jeśli tylko będziemy żyć zgodnie z tym, czego nauczymy się z Biblii (Izaj. 52:11,12). Nasze nowe życie będzie dowodem osobistego wsparcia ze strony Boga, który chce nam pomóc odnieść duchową korzyść w codziennym życiu (Efez. 4:15,16). Niech Bóg obficie wam błogosławi!

Mezera Jeff